

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Iudicium De Articulis Confessionis Fidei Anno M. D. XXX.
Caesar. M. Augustæ exhibitis, quatenus scilicet à
Catholicis admittendi sint aut reiiciendi**

Hoffmeister, Johann

Coloniæ, 1559

VD16 ZV 17723

De Potestate Ecclesiastica.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34289

ARTICVLVS XXVI.

DE POTESTATE
Ecclesiastica Articulus,
XXVI.

F. Ioan. Hoff.

VÆ ad hunc articulum pertinere videntur, in præmissis, Articulo videlicet XXV. tractata sunt: nimirum quomodo aut quatenus Episcopis datum sit traditiones, statuta, & cæremonias in Ecclesijs instituere. Scripserunt hac de re multi alij, ex quibus vidimus Episcopi Viennen. ite Ioannis Eckij, & nouissimè doctissimas Alberti Pighij lucubrationes. vñ superfluum videri posset, si negotium hoc alti⁹ repetere, & quasi post Homerum Iliada scribere vellē. Adde q̄, Aduersarij iam multa nobis cōcedunt vltro, de quibus non ita dudum magna fuit inter partes altercatio: reprehēdunt ite in nostris quę citra impudentiam excusari, nedū cōmendari possunt minime. Ex confessione accipim⁹ q̄ Aduersa. docent discrimen esse inter Ecclesiasticā potestatem, & potestātē gladij: & q̄

S

docent

ARTICVLVS XXVI.

docent vtramq; propter mādātum Dei religioſe venerādā, & honore afficiēdā eſſe, tanq̄ ſumma Dei beneficia in terris. Accipim⁹ quod ſentiūt poteſtatem clauium, ſeu poteſtatem Episcoporū, iuxta Euangelium, poteſtatē eſſe ſeu mādātum Dei predicādi Euāgelij, remittēdi & retinēdi peccata, & adminiſtrādi Sacramenta. Addunt quæ cōcordiam remorari non poſſunt, ſicut nec debēt. Si quam habēt Episcopi poteſtatē gladij, inq̄t Philip. hanc nō habēt vt Episcopi ex mandato Euangelij, ſed vere humano, donatā à Regibus & Imperatoribus ad adminiſtrationem ciuilem ſuorum honorū. Addunt ruruſum, Episcopos habere poteſtatē cognoſcere doctrinā, & doctrinā ab Euāgelio diſſentiētē reiicere & impios quorum nota eſt impietas, excludere à cōmunionē Eccleſiæ, ſine vi humana, ſed verbo Dei. Nec excludim⁹ docētes, q̄ liceat Episcopis ſeu Paſtoribus facere ordinationes, vt res ordine gerantur in Eccleſia. Exceptionem quam vbiq; annectunt, iam ſæpius excuſſam meminere. Ruruſum non longè à fine tolerabilia dicunt. Nō petunt Eccleſiæ, inq̄t Philip. vt Episcopi honoris ſui iactura cōcordiam ſartiant, quod
tamen

ARTICVLVS XXVI.

tamen decebat pios Pastores facere: tantū
petunt, vt iniusta onera remittant, quæ no-
ua sunt, & præter consuetudinem Eccle-
siæ Catholicæ recepta. Fortassis initio quæ-
dam consuetudines habuerunt probabiles
causas, quæ tamen superioribus tempori-
bus non congruunt. Hæc ille. Quæ omnia
quis non æquo animo suscipiet? Certè mi-
hi talia videntur, qualia si vbiq; & semper
sic scripsissent Aduersarij, Ecclesia tantas
turbas nunquam vidisset. Nec inepta sunt
quæ illi in Apologia in hunc qui sequitur mo-
dum dicunt. Cæterum, inquit, sæpè testa-
ti sumus, nos politicas ordinationes, & do-
nationes Principum & priuilegia nõ repre-
hendere, &c. Et continenter traducunt ea
quæ pastorum negligentia in Ecclesiam ir-
repperunt, certè non dissimulanda vicia.
Quis enim tergiversari possit, multos abu-
sus irrepsisse in Ecclesiã, siue verbi prædi-
cationem, siue Sacramentorum administra-
tionem respicias, siue tam clericorum quã
Laicorum mores consideres. Utinam Pon-
tifices semper vsu fuissent sua potestate in
bonum Ecclesiæ nostræ, & iam non esset
locus quæstioni, Potestas illa Iuris ne diuini
sit an humani? Quid autè profuerit semper

ARTICVLVS XXVI.

disputare vnde & quantā habeas potestā-
 tē, & ne semel respicere q̄ dextre illa vsus
 fueris? Dicam cū apologia. Quantū est ma-
 li quod in ordinādis sacerdotibus nō deli-
 gūt idoneos. Quid in mercatu sacerdotio-
 rum? Itē in periculosis dispēsationibus, ni-
 hil ne est vitij? Ab equorū stabulis, è culina
 rapiūtur ad sacerdotia, qui quid sacerdos
 sit, ne per somnium q̄dem cogitarunt, ho-
 mines q̄ professione sunt indigni. Hęc illi,
 & vere. Nā vt iā olim D. Ambro. cōqueſt^o
 est, nescij homines & indocti in ordinatio-
 nibus eorū clamāt, & dicunt, Dignus es &
 iustus es: & cōscientia misera, indignus es
 & iniustus es, & c. Vtinā vel iā tādē nostri
 animaduertent quę Theologus ille nazi-
 an. alibi, suo tempore non sine lachrymis
 cōquæſtus est, de venerādo Antistite Atha-
 nasio loquens. Nō accepit, inquit, Thronū
 quē admodum ij qui Tyrannidem quandā
 aut hæreditatem, præter opinionē sorti-
 untur, ac violēter propter satietatem egit.
 Hęc enim degenerātium & adulterinorū
 sunt sacerdotum, & qui professione sunt
 indigni qui nihil ad sacerdotium afferūt,
 neq; boni consequēdi grā laborarūt, nihil
 lominus tamē & discipulos se & Docto-

ARTICVLVS XXVI.

res pietatis se ostentant, & priusq̄ purgantur purgant: heri sacrilegi, hodie sacerdotes: heri sacrorum expertes, hodie in sacris duces: veteres in malitia, ac tenues in pietate. Hæc ille nō minus nostra quàm sua depingēs tēpora. Eligēdo itaq; sacerdotes, vt facer inq̄t Ambro. sic p̄uidēdū est, ne sit nomen inane, & crimē immane. Ne sit honor sublimis, & vita deformis. Ne sit deifica p̄fessio, & illicita actio. Ne sit religiosus amictus, & irreligiosus prouectus. Ne sit gradus excelsus, & deformis excessus. Hæc ille. verum iam, vt Nazian. ait, nō digniorum, sed potētiorum sunt throni. Vni^o diei sanctos facimus, ac sapiētes esse iubem^o eos q̄ nulla p̄diti sapiētia, & q̄ nil ad gradum p̄terquam velle adferūt. Et quēs admodum D. Hiero. scribit: Interdū hoc Pontificum vitio accidit qui non meliores, sed argutiores in Clerum allegunt: & simplices quosq; atq; innocētes, inhabiles putant: vel affnibus & cognatis quasi terrenæ militiæ officia largiuntur, siue diuitum obediūt iussioni. Quodq; his peius est, illis clericatus donāt gratiam, quorum sunt obsequijs deliniti. Hęc igitur cum ita sint, dignū est vt & Episcopi nostri tādē in

ARTICVLVS XXVI.

finū inspiciant, & quæ in ædibus suis praua vel recta gerantur considerent: nec solum cōsiderent, sed etiam emendent. Corporis siquidem sanitas, nō tantum sita est in membris vilioribus, quātum in capite. Nec mihi hæc eò dicta sunt, quasi hæten⁹ omnia iuxta exigentiam Ecclesiæ ab Aduersarijs ordinata sint. Ordinarent enim aut potius subornarent aliquos, quos melius fuisset Ecclesiam nunquam ingressos fuisse. Exempla notiora sunt, quàm vt necessarium sit multis recensere. Negligentiam nostrorum sic sacerunt, vt non iniuria quis Tertuliani verba de Aduersarijs dicere possit. Oēs, inq̄t, sciētia pollicētur. Antè sunt p̄fectè Cathechumeni, q̄ edocti. Ipsæ mulieres hereticæ q̄ p̄caces, q̄ audeant docere, cōtēdere, exorcismos agere, curatōnes repromittere, forsitan & tingere. Ordinationes eorum temerariæ, leues, incōstantes. Tunc neophytos conlocant, nunc seculo obstrictos, nūc Apostatas nostros, gloriæ eos obligent, quia veritate non possunt. Nusq̄ facilius proficiūt, quā in Castris rebellium: vbi ipsum esse illis, promerere est. Itaq; ali⁹ hodie episcop⁹, cras ali⁹ hodie fidei Diacon⁹, q̄ cras lector; hodie presbyter,

ARTICVLVS XXVI.

byter, qui cras laicus. Nam & laicis sacer-
dotalia munera iniungunt, &c. Haftenus il-
le: tū vide in quos meritò torq̄ri possunt.
Breuiter, Aduersarij nostri, siue velint, siue
nolint, cōfiteātur necesse est, se sua pote-
state (si modo aliquam aliquo iure habēt)
non esse vsos, quemadmodum factum o-
portuit. Orent itaq; à Deo cōmissorū veni-
am, & benignum speramus, experiantur
iudicē. Iā porrò qm̄ ad finē hui⁹ operis dei
gratia puenimus, precamur ex animo piū
lectorem, accedat, legat, & iudicet animo
pacis & Christianæ cōcordiæ studioso. Et
si inuenerit me verū veræ fidei scopū atti-
gisse, agat mecum Deo omnium bonorum
largitori gratias quas potest maximas: si
minus, auctori mihi, à Deo mihi precetur
veniā, vt q̄ Ecclesiæ commodis (cui & hæc
omnia subiecta sunt) haftenus semp pro
virili studuerit. Humanum est labi: admo-
nitus ergo erroris, gratias agam. Quod
potui, hoc feci: & quod à liberalis. dño ace-
cepi, in huius sponsæ gratiam sponte ex-
posui. Piscatoriè diximus, vt Nazian. ver-
bis vtar, non Aristoteleicè: attamen nō ma-
lesicè, sed Ecclesiasticè. Si qd amarulētius
in quenquam dictū est, si quid minus mo-
destè

ARTICVLVS XXVI.

deſtè veniam dent affectibus quos quod
uis tempore obligare non eſt omnibus da
tum. Eccleſiæ concordiam quærimus, Ec
cleſiam amamus, Eccleſiæ nos totos de
dimus: Eccleſiam nobis ſemper florè.

tem & Spiritu ſancto fæcundâ con

ſeruet ipſius perpetuus ſpon

ſus Chriſtus Ieſus, cui

laus & gloria in

omnia

ſECVLA.